

VESELÁ IRSKÁ GARDA

Karel Tampier

Ptáte se, z čeho mají ti dobří lidé radost? Inu, jsou to Irové. **V IRSKU NESMÍ BÝT NIKDO SMUTNÝ!** (To nám řekl lehce ovíněný host v dublinské hospodě, kam jsme náhodou zavítali v září 2011). Tito lidé jsou veselí, protože jim za **slunečného** irského odpoledne (není pravda, že na Smaragdovém ostrově pořád prší!) nádherně hraje výborný orchestr. Muzikanti sice mají uniformy, ale hrají zábavné populární a swingové skladby, ba dokonce zazněla i známá lidovka *Irská pradlenka*.

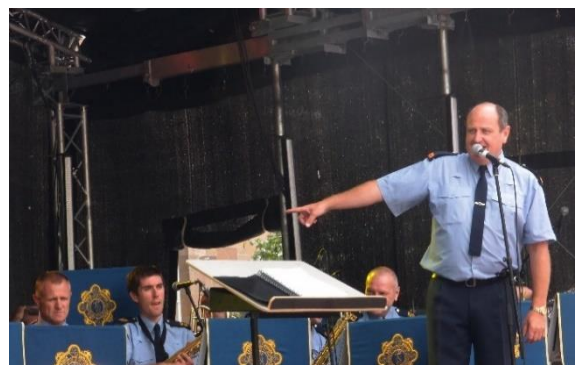
Kapelník stylem dirigování připomíná našeho Karla Vlacha blahé paměti, na sólisty ukazuje jasným gestem. Vždy je představuje jménem a hodností a my, posluchači z proslavené země hudebníků (alespoň to o naší vlasti vždycky tvrdíme) s úžasem zjišťujeme, že kapela není sestavena z profesionálů jako naše **Hudba Hradní stráže a Policie ČR**, ale tvoří ji amatérští muzikanti z řad policejních pracovníků. Pocházejí

z celého republikového Irska; pan kapelník, **inspektor Pat Kenny**, u každého představovaného hráče totiž uvádí i jednotku, u které dotyčný slouží! Píšu *policistů*, ale měl bych psát *gardistů*. Ve státě Irsko totiž nemají policii, ale organizaci s názvem

Garda Síochána na hÉireann, česky **Strážci míru Irska**. A všimněte si také, že píšu stát *Irsko*, nikoli *Irská republika* – stát se totiž jmenuje pouze *Irsko*, v Praze nenajdete *Velvyslanectví Irské republiky*, ale pouze *Velvyslanectví Irska*. Tam nás také v roce 2007 důrazně upozornili, abychom nikde ani omylem nenapsali, že nad naším festivalem irské kultury přijal záštitu velvyslanec Irské republiky! Irská republika totiž vznikne až po sjednocení celého ostrova. A velvyslanec se považuje za představitele **celého** Irska, neboť rozdělení ostrova je pouze dočasné. V rámci brexitu se sjednocení možná přiblížilo. :o)

Garda má na svém znaku text pouze v irštině, na autech, uniformách a všude, kde byste čekali nápis POLICIE, je nápis GARDA. Budovy, ve kterých ti strážci sídlí a úřadují, jsou označeny rozkošnými svítelníčkami, jako by je tam nějaký lepríkón zavěsil. Když jsem tu lucerničku viděl poprvé, řekl jsem: „Rád bych se podíval dovnitř!“ A představte si, rok poté se mi to poštěstilo. Vlastně poneštěstilo. :o)

To bylo takhle:

Na začátku podzimu 2012 jsme s mou tehdejší manželkou Věrou Kláskovou, překladatelkou a zpěvačkou, navštívili Clifden, kde se v té době konal kulturní festival. Podívat se, jak to ti Irové dělají. V Dublinu jsme si půjčili auto, v Connemaře týden festivalovali a cestovali, a poté se vrátili do hlavního města s úmyslem ještě vykonat krátký výlet na tři velké atrakce: **Monasterboice**, **Mellifont Abbey** a **Newgrange**. Dopadlo to ale jinak. V pohodě jsme nejprve dojeli ke klášteru Monasterboice na poloprázdné parkoviště, bylo po sezóně, jenom se tam motalo nějaké neustále telefonující individuuum. Prošli jsme hřbitov s nádhernými irskými kříži, byli jsme tam skoro sami. Než jsme odešli, zastihli jsme u Muiredachova kříže veselou omladinu (tři dívky a jednoho hochu). Kde se vzali, tu se vzali, nepili, nekouřili, školní uniformy neměli, ačkoli byl všední den. Bez obav jsme pak odsvištěli do Mellifont Abbey. Zříceniny opatství z 12. století byly opuštěné, auto zůstalo samotné na pustém parkovišti. Vydali jsme se fotit jednu část areálu a pak jsme se vrátili. Než půjdeme do dolní části kláštera, vyfotím si to opuštěné auto, řekl jsem si. A učinil jsem tak s tímto výsledkem:

Zlodějské auto jsem objevil až při úpravách fotografií. Když jsme byli pryč, byl slyšet příjezd a odjezd jiného vozu. Asi neodjel daleko. Nevěnovali jsme tomu pozornost a vydali jsme se na obhlídku spodní části zřícenin (ze které není na parkoviště vidět). Návrat po sedmi minutách byl šokující. Levé zadní okénko vysklené, můj batoh s doklady a dvoje brejle pryč! Na scénu musí přijet GARDA! Žena ji bleskově zavolala, já byl v šoku. Během čekání na ramena

spravedlnosti jsme diskutovali s nějakým domorodcem o zkaženosti světa. Bavil nás vyprávěním o minulých pravidelných loupežích na inkriminovaném parkovišti. Vrcholný příběh zažila prý nějaká italská rodina, která přijela s kompletními zavazadly na dvoutýdenní dovolenou. Žena a děti šly fotit klášter, znavený otec usnul v autě. Rodina jej po chvíli našla v autě samotného. Tedy **úplně** samotného, všechna zavazadla byla odborně bleskově extrahována. Prý tam takhle loupí nějaká rodina, je tím prý známá (!) – ale v Irsku nesmí být nikdo smutný, že. Ta italská paní prý nebyla smutná, ale manžela málem zavraždila.

Přijela hlídka, on a ona. On vsedl do našeho auta, ona nás naložila do služebního. Potom se mi splnilo přání vidět kanceláře Strážců míru Irska zevnitř. Tam jsme se dozvěděli, že v prostoru oněch tří památek loupí nějaká rodina a je tím prý známá (!). Po výslechu a sepsání protokolu nám odborně zalepili okno a vyluxovali střepy z interiéru. Manželka technika pochválila; on řekl, že v tom má praxi (!) a alespoň budeme mít u nás v Německu o čem povídat. Žena vykřikla, že nejsme Němci, což technika očividně potěšilo a ozdravné práce završil v dobré náladě, veselá byla irská garda, všichni jsme se společně řehtali. Opouštěli jsme milovaný Smaragdový ostrov s pocitem, že ty loupežníky jistě záhy vesele pochytají.

V následujícím roce jsme opět navštívili Monasterboice, chtěli jsme ty krásné kříže ukázat dvěma dalším lidem. Na parkovišti se motalo totéž telefonující individuum jako v roce předchozím. Vedle nás zaparkovali němečtí turisté v autě z půjčovny. Raději jsme je upozornili, aby si nic nenechávali volně na sedadlech. Byli rádi.

V IRSKU NESMÍ BÝT NIKDO SMUTNÝ!

